

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 133/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Hutňanom, advokátska kancelária, Moskovská 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sži 3/2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o kasačnej sťažnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 63/2013 z 9. októbra 2018 doručenej Krajskému súdu v Bratislave 27. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sži 3/2016 (ďalej len „napadnuté konanie sp. zn. 2 Sži 3/2016“) a v konaní o kasačnej sťažnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 63/2013 z 9. októbra 2018 doručenej krajskému súdu 27. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté konanie o kasačnej sťažnosti“).

2. Sťažovateľ vo svojom podaní uvádza, že 14. marca 2013 podal ako žalobca na krajskom súde žalobu evidovanú pod sp. zn. 5 S 63/2013, ktorej predmetom je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. k. 397/2012-34-I z 23. januára 2013. Predmetným rozhodnutím nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľa o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v platnom znení.

3. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ďalej uvádza, že v konaní vedenom pred krajským súdom pod sp. zn. 5 S 63/2013 podal 3. februára 2015 návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) vtedy platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Krajský súd rozhodol 10. februára 2016 o jeho návrhu uznesením č. k. 5 S 53/2013-34 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým návrh na prerušenie konania zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu 6. apríla 2016 odvolanie. Podľa jeho tvrdenia bol ďalší priebeh napadnutého konania ovplyvnený nečinnosťou najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu. Najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa až takmer po dvoch rokoch, keď uznesením sp. zn. 2 Sži 3/2016 z 28. marca 2018 odvolanie odmietol.

4. Sťažovateľ poukázal vo svojej ústavnej sťažnosti na tú skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť smerujúcu proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 53/2013, ako aj postupu najvyššieho súdu v napadnutom konaní sp. zn. 2 Sži 3/2016. Ústavný súd o ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 434/2018

z 28. novembra 2018 tak, že vo vzťahu k označenému konaniu krajského súdu sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vo vzťahu k napadnutému konaniu najvyššieho súdu sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, keďže v čase podania ústavnej sťažnosti namietané konanie vedené na najvyššom súde bolo už skončené (vydaním rozhodnutia).

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež uvádza, že krajský súd už v konaní sp. zn. 5 S 53/2013 rozhodol rozsudkom z 9. októbra 2018 tak, že žalobe sťažovateľa vyhovel, avšak proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný kasačnú sťažnosť (27. decembra 2018), a preto sa vec opätovne vráti na najvyšší súd. Je toho názoru, že konanie pred najvyšším súdom treba posudzovať ako celok, preto navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví:

„1. Sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa vyhovuje.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod spis. zn.: 2 Sži/3/2016 a v konaní Najvyššieho súdu SR o kasačnej sťažnosti Ministerstva spravodlivosti SR voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave spis. zn.: 5 S/63/2013 zo dňa 09. 10. 2018 doručenej Krajskému súdu v Bratislave dňa 27. 12. 2018, porušené bolo.

3. Najvyššiemu súdu SR prikazuje, v konaní o kasačnej sťažnosti Ministerstva spravodlivosti SR voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave spis. zn.: 5 S/63/2013 zo dňa 09. 10. 2018 doručenej Krajskému súdu v Bratislave dňa 27. 12. 2018 konať v primeranej lehote.

4. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.400,- EUR (slovom tisíc štyristo eur), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia vo výške 346,26 EUR...“

6. Vec sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3

rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

7. Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd ak vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019,

pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrh, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže napokon vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sži 3/2016

14. Pokiaľ ide o namietané konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 2 Sži 3/2016, ústavný súd konštatuje, že už o tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd rozhodol v rámci konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 434/2018, pričom dôvody odmietnutia skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľa za nezmenenej situácie zotrvávajú. Skoršie odmietnutie sťažnosti vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sži 3/2016 bolo založené na konštatácii, že zásah do označených práv už netrval, pretože najvyšší súd už rozhodol. Tento stav pretrváva aj dodnes, keďže aj v čase rozhodovania o tejto časti sťažnosti označené konanie je aj naďalej právoplatne skončené. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označeného práva podľa dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 2 Sži 3/2016 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní o kasačnej sťažnosti

15. Ako sťažovateľ sám uvádza, označené kasačné konanie začalo podaním kasačnej sťažnosti doručenej krajskému súdu 27. decembra 2018. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť doručil ústavnému súdu 23. januára 2019, teda necelý mesiac od podania kasačnej sťažnosti, čo vylučuje možnosť vyslovenia porušenia jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom najvyššieho súdu v konaní o kasačnej sťažnosti.

16. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa konštatuje, že konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 2 Sži 3/2016 a konanie najvyššieho súdu o kasačnej sťažnosti nie je možné považovať ani za pokračovanie predchádzajúceho konania, ani za jeho „oživenie“, tak ako sa to snažil predostrieť vo svojej sťažnosti sťažovateľ. Konanie o opravnom prostriedku (o neprípustnom odvolaní proti uzneseniu o prerušení konania, pozn.) vedené pod sp. zn. 2 Sži 3/2016 právoplatne skončilo doručením rozhodnutia stranám konania. Následne krajský súd rozhodol o návrhu sťažovateľa

v tzv. jednoinštančnom konaní, ktoré sa vydaním rozhodnutia a jeho následným doručením stranám konania aj právoplatne skončilo. Konanie o kasačnej sťažnosti protistrany sťažovateľa bolo preto z hľadiska možného porušenia označeného práva sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru potrebné posudzovať samostatne.

17. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2019